

युद्धकाण्डं

१७

भल्लैश्चैवार्द्धचन्द्रैश्च सर्वतः समलंकृतं ।
जाम्बूनदमयो नागस्तरुणादित्यसंनिभः ॥ ५० ॥
बभूवेन्द्रजितः केतुर्वैदूर्यसमलंकृतः ।
हुवाग्निं रान्नसैर्मल्लैस्ततो वचनमब्रवीत् ॥ ५१ ॥
अथ कृत्वा बधाह्नीं तौ मिथ्या प्रव्रजितौ रणे ।
जयं पित्रे प्रदास्यामि रावणाय मनःप्रियं ॥ ५२ ॥
अथ निर्वानरामुर्वीं कृतराघवलक्ष्मणां ।
करिष्यामि निःसुग्रीवां ततस्त्वन्तरधीयत ॥ ५३ ॥
स ददर्श महावीर्यो भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ ।
सृजन्तौ शरजालानि कपिमध्ये व्यवस्थितौ ॥ ५४ ॥
स तु वैहायसं प्राप्य रथं तौ रामलक्ष्मणौ ।
अचक्षुर्विषये तिष्ठन् विव्याध निशितैः शरैः ॥ ५५ ॥
तौ तस्य शरवेगेन परीतौ भ्रातराबुभौ ।
गृहीत्वा धनुषी व्योम्नि घोरान् मुमुचतुः शरान् ॥ ५६ ॥
प्रक्षादयन्तौ गगनं शरजालैर्महाबलौ ।
तं महासुरसंकाशं न च पस्पृशतुः शरैः ॥ ५७ ॥
स विधायान्धकाराणि मायाबलसमन्वितः ।
दिशश्चान्तर्दधे वीरो नीहार्तमसावृताः ॥ ५८ ॥
नैव ज्यातलनिर्घोषो नैव नेमिरथस्वनः ।
शुश्रुवे चरतस्तस्य न च रूपं व्यदृश्यत ॥ ५९ ॥